

τὴν ἀνδρικήν ἀκυλὴν τῆς καλλιτεχνικῆς δυνάμεώς του εἰς τὴν ἐπιρροσίαν τῆς πατρίδος. Ὁ θάνατος, ὁ παίζων εἰς τὴν ζωὴν αἰωνίως τὸ παιγνίδιον τοῦ Ῥωμαίου στρατιώτου πρὸς τὸν Ἀρχιμήδη, δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐκπληρωθῇ ἐν ὥραϊον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον θὰ συνεπλήρωνε μίαν ὥραϊαν ζωὴν. Ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τὴν ὀδυνηρὰν δὲν ἔτηξε τὸν Γύζην μόνη ἡ νόσος. Νοσταλγία φλογερὰ ἠϋξανε τὸν πυρετὸν τοῦ σώματος καὶ ἔφερε τὴν ψυχὴν διὰ τῆς ζωῆς τῆς φαντασίας πρὸς τὴν γλαυκὴν πατρίδα. Αἱ τελευταῖαι γραμμαὶ τὰς ὁποίας ἐχάραξε, γραμμαὶ ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ὁ θάνατος ἔχει βάλει ἤδη τὸν τρομόν του, ἦσαν αἱ γραμμαὶ κτιρίου Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ὅπου ἐφαντάζετο δεσμευόμενον τὸ Πνεῦμα τῆς Τέχνης καὶ ἐγκαθισταμένην μίαν ἑλληνικὴν Ἀναγέννησιν, καὶ κάτωθεν τῶν γραμμῶν μερικαὶ σημειώσεις περὶ τοῦ ὄργανισμοῦ τοιαύτης Ἀκαδημίας. Καὶ ὅταν τὰ βλέφαρα, βεβαρημένα πλέον ἀπὸ τὴν προσέγγισιν τοῦ τέλους, ἠνοιχθῆσαν διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὸ φεῦγον φῶς καὶ τὴν ζωὴν, εἰκὼν ἑλληνικῆς ἁρμονίας καὶ γαλήνης τὸν ἐγοίτησε καὶ ἐκεῖ—εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ ἀγνώστου. Εἶδε τὴν κόρην του, μίαν κόρην τῆς Τέχνης στηριζομένην ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν καὶ προσβλέπουσαν μὲ ἔκφρασιν περιαλγῆ πρὸς αὐτόν, καὶ ἐψιδύρισε πρὸς τοὺς οἰκέτους του:

—Ἔτσι νὰ γείνη ὁ τάφος μου! ὅπως στέκει τώρα ἡ Μαργαρίτα!

Ὁ ἐπιθάνατος εἶχεν ὀραματισθῆ ἐν ἀπὸ τὰ ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ὅταν, προκειμένου περὶ Γύζη, ὁμιλοῦμεν περὶ κάλλους Ἑλληνικοῦ, δὲν ἐπαναλαμβάνομεν κατὰ σύμβασιν φράσιν, τῆς ὁποίας πολὺ μεγάλη γίνεται χρῆσις καὶ ἰδίως κατάχρησις. Ὑπάρχει μυστηριώδης συνάφεια μεταξὺ τῆς φύσεως καὶ τῶν ψυχῶν, ἡ βαθεῖα δ' αὕτη συγγένεια ἐξεδηλώθη θαυμασίως εἰς τὰς ἀναλογίας μεταξὺ τοῦ μαρμαρίνου ὕμνου, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ὁ Παρθενὼν καὶ τοῦ πετρίνου ἔσματος, τὸ ὁποῖον ψάλλουν τὰ πέριξ αὐτοῦ Ἰοβαφῆ βοννά. Ἐνθυνοῦμαι τοὺς λόγους τοῦ Κουρτίου. «Ἐρηρὰ καὶ θάλασσα, λόφοι καὶ πεδιάδες, ὕγρα-
» σία καὶ ξηρότης, τῆς Θράκης οἱ χιονοστρόβιλοι, τροπικοῦ ἡλίου

